

Το “Υολο” της Ιφιγένειας Τέκου

Από

Ελένη Πριοβόλου

-

Οκτώβριος 23, 2017

Της ΕΛΕΝΗΣ ΠΡΙΟΒΟΛΟΥ

Ο τίτλος του βιβλίου «Υολο», της Ιφιγένειας Τέκου, είναι και το όνομα μιας νεανικής μπάντας. Πρόκειται για ένα ανάγνωσμα δυναμικό το οποίο θα αποκαλούσα «μπιτ» παραπέμποντας στην τέχνη της παλαιότερης ποπ κουλτούρας. Ήδη το εξώφυλλο- ένα γκράφιτι- προδιαθέτει τον αναγνώστη για μια σύγχρονη νεανική κουλτούρα.

Έχει γραφή δυναμική και γρήγορη σαν την εποχή, σαν τη νέα γενιά, σαν την ταχύτητα της πληροφορίας, σαν το μέλλον.

Το μότο του βιβλίου προδιαθέτει τον αναγνώστη θετικά αφού είναι μια σοφή κινέζικη παροιμία. «Δεν μπορείς εμποδίσεις το πουλί της δυστυχίας να πετάξει πάνω από το κεφάλι σου. Μπορείς όμως να το εμποδίσεις να φωλιάσει στα μαλλιά σου.»

Και η πρώτη αυτοβιογραφούμενη ηρωίδα η Αλεξάνδρα το έμαθε αυτό πολύ καλά. Η ζωή της έδειξε το πολύ σκληρό της πρόσωπο και την αφήνει εκτός από ορφανή συνάμα ανάπηρη, καρφωμένη σε αναπηρικό καρότσι. Και θέλει τόλμη να

μην ακούς μόνο τον τρομακτικό τροχασμό από τις ρόδες του καρτσιού, αλλά τους παλμούς του κόσμου, της ζωής και του ονείρου. Και η Αλεξάνδρα έχει εθισμό στο όνειρο. Κάνει μεγάλη προσπάθεια να προσαρμοστεί στο περιβάλλον, κυρίως το σχολικό, όπου η διαφορετικότητα δεν είναι πάντα αποδεκτή.

Η αδελφή της Αλεξάνδρας η Εριφύλλη στέκεται αρωγός και φύλακας στην αναπηρία της. Έχει κόλλημα με τη Γαλλία και τη μουσική. Αλλά έχει και αϋπνίες. Δεν είναι ωραιοπαθής αλλά την ενδιαφέρει η εικόνα της και τα αγόρια. Τα μαθήματα δεν την συγκινούν αλλά είναι συνεπής μαθήτρια. Έχει τα ινδάλματά της, αλλά πασχίζει να μην συγκρούονται τα όνειρά της. Προσπαθεί να τα ιεραρχεί για να μην πέσει στην εσωτερική αναρχία.

Ορέστης. Γεννήθηκε στα Καμίνια αλλά βρέθηκε στα Βόρεια Προάστια. Είναι εμφανίσιμος και δημοφιλής. Κυρίως στα κορίτσια. Με τα φιλαράκια του έφτιαξαν την μπάντα YOLO. Τη βρίσκει με τον Φρόντ και τον Νίτσε.

Αναφέρω ενδεικτικά τους αρχικούς ήρωες, αλλά στο βιβλίο κάνουν τις συστάσεις του όλοι οι ήρωες του YOLO, που εκτός από όνομα μπάντας είναι και σύνθημα ζωής.

Η Ιφιγένεια Τέκου και σε αυτό το εφηβικό της μυθιστόρημα όπως και στο προηγούμενο το «Αγάπα το ή πατάτα το», αποτυπώνει την εποχή της, καθώς είναι η ίδια αρκετά νέα σε ηλικία, αλλά και την εποχή όλων μας. Διότι μπορεί να δίνουμε στις εποχές το όνομα της νεανικής γενιάς που δρα στη συγκεκριμένη εποχή, όμως δεν παύουν οι ηλικίες να συμπορεύονται άλλοτε κυκλικά και άλλοτε με χάσματα μεταξύ τους.

Η συγγραφέας, μπαίνει ως εκ τούτου βαθιά στην ψυχολογία των εφήβων τόσο στην πραγματική τους ζωή όσο και στα όνειρα, τις φαντασιώσεις, τις αμφισβητήσεις, τους φόβους, τις διαφεύσεις. Όμως παράλληλα παρακολουθεί και τη λειτουργία ενός ολόκληρου κοινωνικού περιγύρου.

Με γλώσσα ευθύβολη και άμεση, χωρίς ωραιοποιήσεις και επεμβάσεις του συγγραφέα αφήνει στους ίδιους στους ήρωες την ελευθερία να εκφραστούν με τον τρόπο που βλέπουν, κρίνουν και αισθάνονται τις καταστάσεις.

Έτσι, ανατέμνει τις σχέσεις των νέων με την οικογένεια, την κοινωνία, το σχολικό περιβάλλον. Παράλληλα περνάει υπαινικτικά θέματα όπως η επεμβατικότητα των γονέων, η στείρωση και χωρίς φαντασία σχολική διαδικασία, το ψεύτικο εκμαγείο και η ελαφρότητα του σύγχρονου πολιτισμού.

Το γοίο είναι εν τέλει ένα βιβλίο που απευθύνεται σε νέους όλων των ηλικιών, γεμάτο νεανική αδρεναλίνη, μουσική και φαντασιακή επανάσταση.